

Σαν νάτανε ήλιος, έδωξε τ' σκοτάδι σου, ω πολεμική γενιά του μεγάλου Ιονίου !...

»Ξαναγυρίστε, ξαναγυρίστε, Ώραίες Τέχνες, συντροφειμένες από τ'αλλάηκρία. Παγωμένη είνε ή φωλιά, που ή φύση είνε έκει να γεννιούνται ή έκακουμένοι που μ' α' τους έστολισήκε. 'Ο αίθερας μας είνε γιομάτος από φωτιά. 'Η ιδέες εδω πετώντας βασιλεύουν ! Κι' όλ' ή Οίκουμενή τ' ξέρει πώς ό 'Όμηρος, ό 'Απελλάης και ή Ώραίες Τέχνες γεννηθήκαν εδω !»...

Και ό ποιητής, απευθυνόμενος στον έλευθερωτή των 'Ιταλών, τον Μεγάλο Ναπολέοντα, λέει :

«Είσαι ό υιός, που τή μάνα του άνάστησε. 'Εσού έκαμες τήν 'Ιταλία βασίλισσα. Λοιπόν, άκου και τών παιδιών μου τούς στεναγμούς και με τ' έκαστού σου χέρι σπάσε τ'α δισμά μου !...»

»Σπάσε, σπάσε τ'ς άλυσίδες μου και από τώρα θ' άνεθερ με τ'α τραγούδια μου άνάμεσα στους Θεούς, στον 'Όλομο χάρωτος θάσαι μαζί με τόν Δία. Σκαλοπάτι έχει τ'ή Γη !

»Έτσι παρακαλούσες, ω 'Ελλάδα μου, και μαζωμένες όλες ή μεγάλες σκιές εφάνωξαν : ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ! Και σ' αυτές τ'ς φωνές, ω μεγαλόφυχε αυτοκράτορα, χυμογέλασες και τρέξήες τ'ο τρομερό σπαθί σου».

Τό βιβλιαράκι αυτό του Κερκυραίου ποιητή ένθουάσε τους έξόνους και προπάντων τους Γάλλους. Και σ'ε διάφορες σχολές τής Γαλλίας ή καθηγητά έδίδασκαν τόν «Υμνο στό Ναπολέοντα», καθώς και τήν φράση του «Ώδή στην Αίθια Πόλη».

Στά 1817 πέθανε στό Λιβόνο ό 'Αχαρνάν Νικόλαος Μιχαηλίδης, ιατροφιλόσοφος, μαθηματικός και Έλληνοιστής. 'Ο Δελβινιώτης τόν έθρήνησε με έμπνευμένο του έλεγείο, από 150 τρίστιχα, που δημοσιεύτηκε στό 1820 στό Μιλάνο, με πρόλογο του σοφού Μουστοζούδη.

Άλλες φιλολογικές έργασίες του Ν. Δελβινιώτη είνε ή μετάφραση του στην 'Ιταλική έργον του Κοίντου του Σιμοναίου και τής «Οδυσσείας». Κατά τ'α τελευταία έτη τής ζωής του έγραψε μιά 'Ώδή στην 'Ιταλία, τόν «Θήνον εις τήν δολοφονία του 'Ιωάννου Καποδίστρια» και δύο τραγούδιες : Τόν «Σέρζο» και τήν «Αιφγένια». 'Ο άριστος τής έσογής του χωτικός Θωμαζάος έπαινει τ'ς 'Ώδες του Δελβινιώτη και βρίζει σ' αυτές κάτι από τή φλόγα τήν τεχνολογία του μεγάλου 'Ιταλού βάρδου Άλφιέρι.

'Ο Νικόλαος Δελβινιώτης πέθανε κατά τόν Σεπτέμβριο του 1850, στην Κέρκυρα, σ'ε ηλικία 73 έτων. 'Ηταν ένας ώμορος γέρος, ψηλός, με άπαρσε γραβοίτες και κοιλιάς, παρ' όλα τ'α γεράματα. 'Ο Σολωμός τόν έαυτώσε για τή γνώσις του και τήν αγάπη του στην Τέχνη.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

(Από τήν ανέκδοτη συλλογή του κ. Τάκη Δάπκα)
ΤΟ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

—'Απόψε που κοιμόμουν, Γιούργο κι' Αντόνη μ', όνειρο είδα στον ύπνο μου κι' είνε κακό για μένα.
Είδα τό φέρι μ' κίμρε κι' ή φούτνα του φρεσιού μου, και τό ζωνάρι τό πλατό στους κίμπος Ξαπλομένο.
Ξήρα τ', Αντόνη μ', Ξήρα τ', τ' όνειρο ποδ' απόψε.
—Τό φέρι είν' τό γεράλι σου κι' ή φούτνα του ζουμί σου, και τό ζωνάρι τό πλατό, ό δρόμος που θά πάρως.

ΒΛΑΧΙΚΟ

'Απάνο σ'ε ψηλό βουνό, μέσα σ'α βλαχοζοφία, τής χήρας γιός αγάπης όμορφη βλαχοπούλα.
'Όταν τήν πρωταγάπης, μουσούβλαχα τή λέει, κι' όταν τήν απάρατσε παλιόβλαχα τή λέει.
—Βλάχα μ', για δέν παντρεύεσαι κι' άλλον άντρα να πάρως ;
—Γιά δέν μου λές να τρέλλαθώ και τ'α βουνά να πάρω, παρά μου λές να παντρευτώ κι' άλλον να πάρω άντρα ;

ΥΠΟΨΙΑ

Στην παραδόθε γετονιά, στην παραδόθε ρούγα, μιά λυγρή κοιούτανε σ' άντρός τής τ'ς αγάλης, κι' όλο τ' άντρός τής έλεγε κι' όλο τ' άντρός τής λέει :
—Σήρω άπάνου, Κωνσταντή, και μη βαρνοκοιούσαι, ή συντροφιά σου κίνησε και πάει με τ'α χαράθια.
—Πολύ με βιάζεις, λυγρή, πολύ με βιάζεις, κόρη.
'Άλλοτε άντρα αγάπης, άλλον από τ' έμένα.
—'Αν ίσως κι' άλλον αγάτω, άλλον από τ'έσένα, σπαθί βαστάς στη μέση σου, μαχαίρι στό σπάξι...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τ'α χαρίσματα του άνθρώπου δέν καταστρέφονται ποτέ, έχουν ζωή και άνανεούττα άκατάστατα. Μιά γυναίκα ήθελε, τήμα και προκισμένη με πολλά χαρίσματα, και τριάντα χρόνια μετά τό γάμο άνόμα, άρξενε στον άνδρα τής όπης και τήν πρώτη ήμέρα του γάμου τούς.
I. I. Ρουσσώ

Η όμορφες γυναίκες πρέπει να ντύνονται όσο τό δυνατόν απλοστερα. Έχω τήν αντίληψη ότι τό πρόσωπο μιάς όμορφης γυναίκας τό σπυλίζον καλύτερα τ'α λουλούδια, παρά τ'α μαργαριτάρια και τ'ε διαμαντιά.
Βερνάρδος ντ'ε Σαίεν - Πιέρε

'Αν είσθε έρωτευμένοι και θέλετε να ματρωθείτε, προσπαθήτε να φερίστε μακριά από τούς έρωτευμένους.
'Οβέρτιος

'Όταν ή όμορφιά μιάς γυναίκας μαρnah, δέν μπορεί νανα περισσότερο σίγουρη για τή σταθερότητα τών αισθημάτων του άντρα τής από εκείνον που έχασε τήν περιουσία του και βασίτετα σ'α αισθήματα τών φίλων του.
Βολταίρος

Τό Παρίσι είνε τό καθαρότερο των άνδρών και ό παράδεισος των γυναικών.
Γαλλική Παροιμία

Η αγάπη τής μητέρας ποτέ δέν παλθοναι.
Γερμανική

Πριν μπής στο περιβάλλο του γάμου, πρέπει να έχης σπάτι στο όπιο να μένεις, χωράρι για να τ'α χαλλειρωγής και άπειρία για να τ'α τρυγιάς και να πινεις.
'Ισπανική

'Ο άνάπατος πάντα έχει κακό τέλος.
'Ινδική

'Όλα τ'α πλούτη τής γής κι' όλα μαζί οι φίλοι δέν μπορούν ποτέ ν' άντισταθίσουν τή χαρά και τήν άπόλαυση, που δίνει μιά φρόνιμη και καλόκαρη γυναίκα.
'Ινδική

Η γυναίκα κοιμάει με τό φεγγάρι, που μιά είνε χαρούμενη και μιά σκυθρωπή.
Ρουσσική

Η γυναίκα είνε ζήλια κι' ό άνδρας σιωφίλον.
'Ιταλική

'Ο έρως είνε άινιγμα και λύσις του τό μίσος.
Εγγ. Σύη

'Όλα τ'α κακά, τ'α άσπία μιάς έποξέξησης ή γυναικής, προέχοντα από μιάς, και όλα τ'α καλά, που μιάς έκαμνει, προέχοντα από αυτής.
Αιμεί Μαρτέν

Τό Βατερλό των γυναικών είνε ή βλογιά. 'Όταν μιά γυναίκα πάθει από βλογιά, τήν άλλη μέρα κίβλας.
Ο. Μπαλζακ

Πάντα θά μιλό για τή γυναίκα, γιατί δέν περνάει στιγμή χωρίς να τ'α φερίτω.
Λουδοβίκος 15ος

'Εκείνος που πιστεύει ότι ξέρει τ'ς γυναίκες, είνε άνόητος. Έκείνος που κρινει άισθητά τ'ς πράξεις τούς, τρελλός, και εκείνος που τολμάει να τ'ς κακολογήσει, άνανδρος !
Μπρούκελ

Δέν ασθένεια ποτέ μου μεγαλύτερη γρηθεία, από εκείνη τών όρών των γυναικών !.
Α. Μουσσέ

Σ'αυ έγκλησιά στην έρημιά, που δέν τήν λειτουργούνε, έτο' είν' κι' εκείνος π' αγαπά και δέν τόν αγαπούνε.
Δημόδης Δίστιχο

Είνε τρομερή ή λύσσα των κριμάτων, τ'α όποια σπώνει ή μανιασμένη θάλασσα, τρομερό τό ξεχειλίσιμα των χερμαίων, τρομερή ή πνοή τής φωτιάς, τρομερή ή φτώχεια, τρομερός επίσης μόνος άλλες σκιμωρές... Κι' όσος δέν υπάρχει τρομερότερο κακό απ' τή γυναίκα. Κι'αμιά πέννα δέν μπορεί να περιγράψη τό καταστρεπτικό αυτό στοιχείο. Κι'αμιά περιγραφή δέν μπορεί να δώσει και τήν άμυδρότερη ιδέα γι' αυτό. 'Αν κάποιος Θεός έμπνεύσθηκε κι' έπλασε τή γυναίκα, άς μάθει ότι τό δημοφώνημα του αυτό ύπάρξε για τόν άνθρώπο ό άπαισιος δημοφώνος του πιο μεγάλου κακού.
Εβέρτιος